

La força del cinema

TONI
SERVILLO
REPRESENTA
UN MONJO
CARTOIXÀ
AL FILM 'LE
CONFESSIONI'

vivien en llocs magnífics, aïllats del món social— contrasta amb l'ocultació, la fredor de cor, l'artimanya, el secret i l'engany dels economistes, mànagers i capos de l'FMI. Llurs cares parlen per ells.

Aquests representants del G-8 es reuneixen en un magnífic hotel vora el mar per prendre una resolució amarga per a molta gent. L'hotel representa tots els seus valors: exclusivitat, luxe, individualisme, distinció, opacitat, poder, autocontrol, negoci, fredor de cor...

Tal vegada, el que *Le confessioni* expressa és més potent que no semblaria a primer cop d'ull: la profunda incoherència en què viuen aquests individus que regeixen el món polític negligint el nord del bé comú, de la pietat i de la veritat en el llenguatge. És significatiu que el diàleg és impossible: només és possible de comunicar-s'hi amb una crítica equívoca que prenen com a veritat absoluta o amb un dibuix infantil que no comprenen: el cor no el senten.

Formalment, se situa en la vella estratagema narrativa de la cambra tancada: tot s'esdevé en un hotel aïllat durant un llarg cap de setmana, amb un sepeli final, amb discurs clar i emocionant en què les paraules ressonen (el cinema no pot estar-se de col·locar un o altre enterrament en llurs narracions). Un gos canvia de nom i segueix el frare cartoixà: de *Rudolf*, de ressonàncies teutòniques passa a dir-se *Berni*, per allò de San Bernardo. Felç ironia final que mostra com les roques calcàries que dominen el món no canvien ni es mouen. Així que només es moren. En el film, se suïciden amb una bossa de plàstic. Res més.

Le confessioni, dirigida per Roberto Andò, és un bell film que crec que s'ha de comprendre, en primera instància, en un context italià tant perquè allí el catolicisme no està tacat, com aquí, de nacional-catolicisme com perquè el cinema de Roberto Andò no renuncia a enfocar amb valentia i humor qüestions polítiques generals, que van més enllà de les relacions sentimentals o personals, com ara el paper dels dirigents del G-8 en l'economia mundial i llur mentalitat.

No pot dir-se que *Le confessioni* es tracti d'un film revolucionari ni en la forma ni en el contingut, però sí que és un film intel·ligent que fa

pensar. El personatge principal és un monjo cartoixà, impol·lut, vestit amb un hàbit blanc d'un blanc trencat. Un hàbit que diríeu que és dissenyat per un sastre finíssim que no pensa pas que els monjos hagin de vestir hàbits de sarja, foscos, condemnats a la lletgesa.

L'actor Toni Servillo en representa el paper de forma encantadora. Amant del silenci, enregistrador dels cants dels ocells, seductor amb la paraula, escoltador de confessions, esdevé el contrapunt exacte en una escena final màgica. La manera de comportar-se del monjo cartoixà —una mena d'elit de les ordes religioses medievals que